

El gosset del barri

En un barri assolellat de Girona, on els balcons s'omplien de geranis vermells i l'aroma del pa acabat de fer es barrejava amb el cant dels ocells, vivia un gosset de pèl marró i orelles caigudes que tothom coneixia com a Caneló. No tenia amo, però sí un cor immens ple d'amor per donar.

En Caneló voltava pels carrers empedrats buscant un racó on aixoplugar-se. Als matins, acompanyava els nens fins a l'escola del barri, bellugant la cua com una bandera de pau. A les tardes, s'estirava a l'ombra del quiosc d'en Ramon, que a vegades li donava un trosset del seu entrepà de pernil dolç. Les nits eren el pitjor moment, quan el fred li feia tremolar sota els bancs de la plaça del Vi.

Una tarda de tardor, mentre les fulles seques dansaven per l'aire, en Caneló va sentir una rialla que sonava com campanetes. Era la Llúcia, una nena de cabells arrissats i ulls brillants com estrelles, que jugava amb la seva pilota vermella a prop de la font.

—Hola, gosset —va dir la Llúcia ajupint-se fins que el va tenir a l'altura dels ulls—. Vols jugar amb mi?

En Caneló, tot i una mica tímid, es va acostar tot bellugant la cua. La Llúcia va veure que li tremolaven les potetes i que tenia una petita ferida a una orella. Sense pensar-s'ho, va córrer cap a la seva àvia Marta, que feia ganxet assegut en un banc de pedra.

—Àvia, mira aquest gosset... Està sol i necessita ajuda!

L'àvia Marta, amb la saviesa que donen els anys, va mirar en Caneló amb tendresa. Aquella mateixa tarda, tota la família es va posar en marxa:

El pare, en Jordi, li va construir una caseta de fusta amb mantes ben abrigades.

La mare, la Laia, li va preparar un platet especial de brou sense ceba.

L'avi Josep el va portar al veterinari amb el seu cotxe vell de color blau marí.

La Llúcia li va ensenyar a donar la pota i a perseguir bombolles de sabó.

Dies més tard, quan en Caneló ja duia un collar nou amb una xapa que deia «Caneló – Família Soler», va passar una cosa ben bonica. En Ramon del quiosc, en veure el canvi del gosset, va decidir adoptar una gateta que també vivia al carrer. La fornera del carrer Nou va començar a deixar bols d'aigua fresca a la vorera. Fins i tot els nens del barri van organitzar una recollida per ajudar altres animals abandonats.

I així, entre jocs a la plaça dels Apòstols, passejades al capvespre pel Parc de la Devesa i migdiades al costat de la Llúcia mentre feia els deures, en Caneló va descobrir que de vegades els miracles arriben amb quatre potes, que la bondat és contagiosa com un somriure i que

---

en aquest món tothom es mereix una família que l'espera amb el cor obert, tant si viu en una casa gran com en un piset ple d'amor.